

عنوان مقاله:

رشته ایران شناسی؛ یک بررسی انتقادی

محل انتشار:

نخستین کنگره ملی ایران شناسی ایران (سال: 1403)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

علی اکبر مسگر - استادیار گروه تاریخ دانشگاه مازندران

سارا اخروی - دانشجوی دکتری تاریخ ایران باستان، واحد علوم و تحقیقات دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

از تشکیل نخستین کنگره شرق شناسی در سال ۱۸۷۳م در پاریس تا برگزاری آخرین کنگره آن درست یکصد سال بعد از آن و برپایی کنگره های ایران شناسی در ایران به همت مرحوم استاد ایرج افشار، واژه ایران شناسی دستخوش تطورات معنایی و واژگانی متعددی شده است. از «مطالعات ایرانی» تا اصطلاح «ایرانیسم» تا «ایرانولوژی» و اخیراً «ایران پژوهی»، نمونه هایی از برداشت های گوناگون از دانشی به نام «ایران شناسی» است. تکرر واژگان مزبور نه صرفاً مجادله بر سر گزینش واژه ای دقیق برای یک عنوان، بلکه مناقشه ای جدی بر سر ایزه ای مطالعاتی و محتوای دانشی آن قلمرو فکری بوده است. اگر ایران شناسی علمی است که تاریخ، ادبیات، فرهنگ، تمدن، نسخ خطی، میراث هنری و... را مطالعه می کند، برابرنهاد هر کدام از موضوعات یادشده، دانشی مستقل در دانشگاه های کشور تاسیس شده و به کار خود ادامه می دهد. پس کارویژه دانش ایران-شناسی چیست؟ این پژوهش در پی آن است تا انگیزه های تاسیس دانش ایران شناسی در دانشگاه-های کشور بررسی نماید و به عنوان پیشنهاد به تاسی از سید جواد طباطبایی ایران را به مثابه یک «موضع اندیشیدن» معرفی نماید.

کلمات کلیدی:

ایران شناسی، ایران پژوهی، شرق شناسی، رشته دانشگاهی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2057948>

